

Mordechai Amichai*

Una qüestió complexa

La notícia que joves socialistes de València intenten cremar una bandera d'Israel durant una manifestació antiisraeliana m'entristeix moltíssim. M'entristeix perquè joves que pretenen ser sensibles al sofriment d'uns ignoren totalment el dels altres i, fins i tot, es deixen manipular pels elements més antiisraelians i arriben a l'extrem de cremar un símbol nacional. La bandera d'Israel no és bandera que representa només el govern d'Israel i la seua política actual, sinó que és el símbol de tota una nació que, a pesar d'altres cremes molt més greus esdevingudes al llarg de la seua llarga història, inclou la crema de llibres, sinagogues i fins sers humans, que han aconseguit sorgir de les seues cendres i convertir-se en sers humans i en una nació.

Entenc que hi haja crítica, fins i tot forta, contra la política d'Israel —això és totalment legítim com a manera d'expressar opinions entre dos pobles i països que comparteixen els valors de la democràcia i que mantenen unes relacions d'amistat i cooperació. Però si aquests manifestants volen de veritat que la seua opinió siga escoltada a Israel, hauran de demostrar que és una crítica que parteix d'un coneixement dels fets reals i no resultat d'una manipulació de la ignorància.

Els fets són els fets per a qui vulga conèixer-los i profunditzar en el tema, i no són complicats. El 1967, com a conseqüència de l'amenaça militar d'Egipte, Jordània i Síria, va esclatar la guerra dels sis dies, que acabà amb la conquesta per part d'Israel dels territoris on es realitzen avui dia aquests greus incidents.

Des d'aquell moment Israel espera que els àrabs vinguin a negociar una solució pacífica a aquesta ocupació i al tràgic conflicte que afecta àrabs i israelians fa ja quasi quaranta anys. Si Israel haguera volgut realment annexionar aquests territoris, ho podia haver fet el 1967, o el 1977 quan el partit Likud va guanyar les eleccions. Israel no ho ha fet, esperant una solució negociada, i el fet és que quan un país àrab, Egipte, acceptà negociar amb Israel, va rebre en el marc de l'acord de pau fins a l'últim centímetre del seu territori ocupat per Israel.

No podem saber quin serà el resultat d'unes negociacions sobre el futur de Cisjordània i Gaza, si més no Israel està disposada a entrar-hi sense cap condició prèvia. D'altra banda, els àrabs (tret d'Egipte, és clar) continuen negant-se a seure a la

taula cara a cara amb Israel, i a fi d'evitar-ho es desenvolupà, per exemple, la idea de la Conferència Internacional de Pau.

Aquest és el marc general. Ara bé, parlant dels darrers esdeveniments a Cisjordània i Gaza, un es pregunta repetidament per què s'ha iniciat ara. És, sens dubte, una pregunta molt seriosa, però em sembla que també hauria de ser-ho si ens preguntem per què no s'ha iniciat abans, per què la població palestina ha estat bàsicament tranquil·la durant 20 anys, incloent-hi anys de guerra entre Israel i els seus veïns àrabs com el 1973 i 1982, i la resposta és que, malgrat tota la informació divulgada pels mitjans de comunicació, l'ocupació israeliana resulta ser prou flexible i liberal.

Es parla de les manifestacions en les universitats d'aquests territoris, però s'oblida que el 1967 no hi havia universitats. Es reclamen els drets democràtics i obliden de dir que les úniques eleccions democràtiques mai realitzades al món àrab tingueren lloc als territoris ocupats per Israel el 1978. Es condemna els mètodes legals emprats per Israel, però no es parla que l'únic canvi introduït per Israel en el sistema jurídic d'aquests territoris ha estat l'anul·lació de la pena capital. Es demana a Israel que parle amb l'OAP, però s'oblida que aquesta organització continua cridant per la destrucció del mateix estat d'Israel —llegiu, per exemple, l'article 9 de la seua constitució, la carta nacional palestina, que diu: «la lluita armada és l'únic camí per l'alliberament de Palestina (i, quan diu Palestina, inclou no sols Cisjordània i Gaza, sinó també Tel Aviv, Haifa i Ber-Cheva). Aquesta és l'estratègia total, no una mera fase tàctica».

Així podria seguir, però no ho faré perquè entenc que la complexitat del problema demana un tractament més a fons i més seriós. Jo, i la majoria absoluta dels meus compatriotes israelians, reconeixem aquesta complexitat i reconeixem que els palestins també tenen raó, també pateixen i tenen el mateix dret a viure en pau i dignitat. Israel ho ha dit moltes vegades, i fins i tot ho ha declarat oficialment en els acords de Camp David signats amb Egipte. Espere que aviat les veus de moderació i raonament predominaran també en el món àrab i reclame dels nostres amics espanyols una honestedat intel·lectual i moral quan s'expressen sobre aquests temes. □

* Primer secretari de l'ambaixada d'Israel.